

ΕΚΛΕΚΤΑ ΜΥΘΙΚΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΕΤΟΣ Η

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΑ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

ΑΡΙΘΜΟΣ 595

ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΛΕΠΤΑ 20

✱

Εν Αθήναις, 1 Δεκεμβρίου 1891

✱

ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΛΕΠΤΑ 20

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ
ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

Εν Αθήναις φρ. 8.—
Τῶν ἐπαρχίας. 8.50
Εν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. χρ. 15.—
Εν Ρωσσίᾳ. ρούβλ. 6.—

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Μιλλανβοῦ καὶ Ἐτιεβάν: Αἱ ἀστωργοὶ μητέρες.
—Καρόλου Μερουβέλ: ΝΕΚΡΑΙ ΚΑΙ ΖΩΣΑΙ, δραματι-
κώτατον μυθιστόρημα μετὰ εἰκόνων. — Ἐδμόνδου δὲ Ἀ-
μίτσις: ΙΣΠΑΝΙΑ.—Βίκτωρος Οὐγκώ: ΠΥΡΚΑΙΑ.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

ΟΔΟΣ ΠΡΟΑΣΤΕΙΟΥ, ΑΡΙΘΜΟΣ 10

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται διὰ γραμ-
ματοσήμων καὶ χαρτονομισμάτων παντὸς
ἔθνους, διὰ τοκομεριδίων ἑλληνικῶν δα-
νειῶν καὶ τραπεζῶν, συναλλαγμάτων, κτλ.

ΜΙΛΛΑΝΒΟΑ ΚΑΙ ΕΤΙΕΒΑΝ

ΑΙ ΑΣΤΟΡΓΟΙ ΜΗΤΕΡΕΣ

Ἠγείρετο νῦν καὶ ἐξήρχετο ἐνίοτε τῶν ρεμβασμῶν τῆς ὥπως συνομιλήσῃ ἐπὶ μακρὸν μετὰ τοῦ κυρίου Ρισόν, ὅστις ἤρξατο ἀναλαμβάνων ἐλπίδας. Ἐδιπλασίαζε τὰς πρὸς τὴν Ἐμμελίαν μερίμνας τοῦ καὶ ἐφλυαρεῖ παρ' αὐτῇ ὡς μήτηρ ἥτις θέλει νὰ διασκεδάσῃ τὸ ἀσθενὲς τέκνον τῆς. Πολλάκις ἐμέμφοτο τὸν ἑαυτὸν τοῦ, διότι δὲν ἦλθεν ἐνωρίτερον εἰς Νίκαιαν. Ἰσως ἡ κόρη τοῦ θὰ ἦτο ἤδη θεραπευμένη, ἐσκέπτετο ἐνίοτε, ἐὰν δὲν εἶχε βραδύνει τὴν ἀναχώρησίν τοῦ.

Ὁ κύριος Ρισόν καὶ ἡ δεσποινὶς Ἐμμελίνα ἔκαμνον καθ' ἐκάστην μακροὺς περιπάτους. Ἡ νεάνις ἐφαίνετο ἰσχυρὰ καὶ ἐδεικνύετο ἀκούραστος· μετὰ βίας δὲ ὁ πατὴρ τῆς τὴν ὑπεχρέου νὰ ἐπιβαίνωσιν ἀμάξῃς ὅσας ἐποιοῦν μακρὰς ἐκδρομὰς.

Προσεποιεῖτο μεγίστην φαιδρότητα καὶ ἐπήδα ὡς μαθήτρια κατὰ τὰ διαλείμματα τοῦ σχολείου.

Ὁ κύριος Ρισόν δὲν ἀνησυχεῖ πλέον ἢ διὰ τὸν ξηρὸν βῆχα, ὅστις ἐνίοτε διέκοπτε τὸν ἥληρόν τῆς γέλωτα.

Ἐθούμαζεν ἡ συμπαθὴς κόρη πᾶν ὅ,τι ἔβλεπεν. Περιεπλάνη τὴν φαντασίαν τῆς ἐν τῷ μέσῳ τῶν μαγευτικωτάτων τοπειῶν δι' ὧν ἀφθόνως ἡ φύσις ἐπρόκρινε τὴν ὥραιαν τῆς Μεσημβρινῆς Γαλλίας πόλιν. Οὐδόλως ἀπέκαμνε διατρέχουσα τὰ ἐκ χρυσομηλέων καὶ λεμονοδένδρων θαυμασία καὶ εὐώδη ἄλση· ὅτε δὲ προσεβάλλετο ὑπὸ τοῦ ἡλίου, κατέφυγε καὶ ἀνεπαύετο ὑπὸ τὴν σκιάν πυκνοφύλλου πορτοκαλέας παρὰ τὰς ροδοδάφνας καὶ τὰ ἴα, ὧν ἡ εὐσμία μεγάλως ἔτερπεν αὐτήν. Τότε δ' ἐρρέμβαζεν καὶ ἐσκέπτετο καὶ ἀνέτρεχεν εἰς τὰς παιδικὰς τῆς ὄνειροπολήσεις.

Ἀλλὰ φεῦ! ἡ εὐδαιμονία εἰς τὸν κότμον αὐτὸν δὲν εἶνε ποτὲ πλήρης. Ὁ Παράδεισος οὗτος θὰ ἦτο θεῖος, ἐὰν ἡδύνατο νὰ διῇ περὶ θάμνου τινὸς τὸ προσφιλὲς ὄν, ἡ ἀνάμνησις τοῦ ὁποίου οὐδέποτε ἐγκατέλειπε τὴν καρδίαν τῆς καὶ οὕτως ἡ εἰκὼν ἀείποτε ζωοῦ καρίστατο πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν τῆς γλυκείας κοραΐδος.

Ὅπου καὶ ἂν εὕρισκετο, τὸν ἀνεζήτη, αὐτόν, τὸν Γάσωνα Δερὸς, τὸν θελκτικὸν νεανίαν.

Ἐκάστην πρῶϊαν ὅτε ἐξήρχετο εἰς περίπατον μετὰ τοῦ καλοῦ πατρὸς τῆς, ἡ δεσποινὶς Ἐμμελίνα ἔφερε μεθ' ἑαυτῆς τὴν ματαίαν ἐλπίδα νὰ συναντήσῃ πού τὸν νεαρὸν ζωγράφον· τὸ ἐσπέρως ἐπανήρχετο μετὰ μίαν περισσώτερον πλάνην. Ὁ κύριος Ρισόν παρετήρησεν ὅτι ἡ θυγάτηρ τοῦ, ἐνῶ ἦτο φαιδρὰ κατὰ τὴν ἐξόδον, κατὰ τὴν ἐπιστροφὴν ἐφαίνετο τε-

θλιμμένη· συνεπέρανε δὲ ὅτι οἱ μικροὶ οὗτοι περίπατοι τὴν ἐκοπίαζον καὶ ἐπέμεναν ὅπως κύνωνσι βραχυτέρους. Πολλάκις ἀπεπειράθη νὰ περιορίσῃ τὰς ἐξόδους τῶν μέχρι περιπάτου μὴ ἐξικνουμένου πέραν τῆς ὁχθῆς τῆς θαλάσσης. Ἀλλ' ἡ Ἐμμελίνα δὲν ἠγάπα τὴν θαλάσσαν. Ἰδέαι ζοφεραὶ διήρχοντο τοῦ πνεύματός τῆς, ὅταν τὸ βλέμμα τῆς ἔχανετο ἐν τῇ ἀχανεῖ τοῦ ὕδατος ἐκτάσει, καὶ ἡ σύγκρουσις τῶν κυμάτων τῆς μαινομένης θαλάσσης ἐξήγειρεν ἐν αὐτῇ θύελλαν μελανῶν προαισθημάτων. Ἐφαίνετο ὅτι τὸ θέαμα τῶν φυσικῶν θορύβων, οὓς εἶχε πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν τῆς, ἀνταπεκρίνετο εἰς τὴν ταραχὴν τῆς καρδίας τῆς καὶ ηὔξανε τὴν σφοδρότητα αὐτῆς. Πάντοτε ὁσάκις ἀνεχώρει τοῦ Κόλπου τῶν Ἀγγέλων εὕρισκετο ἐν νευρικῇ καταστάσει λίαν ἐξηρησμένη, ἥτις μεγάλως ἀνησυχεῖ τὸν κύριον Ρισόν.

Μετὰ ἓνα μῆνα ἐκδρομῶν, καθ' ἃς ἡ Ἐμμελίνα εἶχε διατρέξει τὴν Νίκαιαν ὅλην μετὰ τῶν περιγύρων τῆς καὶ ἐπίσθη ὅτι ὁ Γάστων Δερὸς ἦν ἐντελὲς ἄορατος εἰς αὐτήν, κατελήθη ὑπὸ σκληρῆς ἀπελπισίας. Ἀπὸ τῆς στιγμῆς ταύτης, καὶ παρὰ τὴν ἐπιμονὴν τοῦ κυρίου Ρισόν, ἐνεκλείσθη εἰς τὸ δωμάτιόν τῆς μὴ θέλουσα νὰ ἐξέρχεται πλέον.

Διήρχετο ἐφεξῆς μέγα μέρος τῆς ἡμέρας καθημένη παρὰ τὸ παράθυρον καὶ παρατηροῦσα τοὺς διαβάτας.

Ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν, ὅτε ἀπέκαμνε βλέπουσα τὰς ἀγνώστους καὶ ἀδιαφόρους ἐκείνας μορφάς, αἵτινες προσέπιπτον ὑπὸ τὰς ὀφείας τῆς, ἔρριπτεν εἰς τὸν οὐρανὸν βλέμμα θλιβερόν, βλέμμα ἐκφραστικώτερον παντὸς λόγου.

Ἡμέραν τινὰ τέλος, καθ' ἣν κατὰ τὸ σύνθημα ἐκάθητο ἐν-ταγκωνισμένη παρὰ τὸ παράθυρον, ἔρρηξεν αἰφνης κραυγὴν καὶ ὀλίγον ἔλειψε νὰ λιπεθυμῇ.

Εἶχεν ἀναγνωρίσει τὸν Γάσωνα Δερὸς ὅστις διήρχετο.

Εἰς τὴν κραυγὴν τῆς νεάνιδος ὁ υἱὸς τῆς κομήσσης δὲ Συλόφ ὤψωσε τὴν κεφαλὴν καὶ παρετήρησε τὴν δεσποινίδα Ρισόν.

Ἔστη ἐπὶ στιγμὴν καὶ τὴν ἐχαιρέτισεν.

Ἡ νεάνις ἔχουσα ἐπ' αὐτοῦ προσηλωμένους τοὺς ὀφθαλμούς, τῷ ἀνταπέδωκε μηχανικῶς τὸν χαιρετισμὸν τῆς. Μεθ' ὃ αὐτὸς βραδέως ἀπεμακρύνθη, πλειστάκις στρέψας τὴν κεφαλὴν ὅταν δ' ἔφθασεν εἰς τὸ ἄκρον τῆς ὁδοῦ τῇ ἔκαμε σημεῖόν τι καὶ ἐξηφανίσθη.

Ἡ Ἐμμελίνα τὸν ἠκολούθησε διὰ τοῦ βλέμματός. Ἀ-